

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 44/05-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 16. februára 2005 predbežne prerokoval sťažnosť Františky Ondákovej, bytom V., zastúpenej advokátom JUDr. P. D., V., vo veci porušenia jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky v konaní vedenom na Okresnom súde Žilina pod sp. zn. 14 C 536/93 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Františky Ondákovej o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bolo 9. februára 2005 doručené podanie Františky Ondákovej, bytom V. (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátom JUDr. P. D., V., označené ako „*Sťažnosť*“. Z jeho obsahu vyplynulo, že sťažovateľka namieta porušenie jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v konaní vedenom na Okresnom súde Žilina (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 14 C 536/93, ktorá sa týka žaloby o finančnú náhradu hnutel'ných vecí a náhradu za zastavané pozemky, ktoré boli v minulosti zabrané.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd upravených v ústave, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich

z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv alebo slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) sťažnosť predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní sťažnosti ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jej prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia sťažnosti vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, sťažnosti, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné sťažnosti alebo sťažnosti podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj sťažnosti podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj sťažnosť, ktorá je zjavne neopodstatnená.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú je preto možné považovať takú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, II. ÚS 70/00, I. ÚS 56/03, IV. ÚS 59/03).

Ústavný súd vo svojej rozhodovacej činnosti konštantne vychádza z názoru, že účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia štátneho orgánu. Základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov teda možno porušiť iba v konaní, ktorého výsledkom môže byť rozhodnutie štátneho orgánu o právach

a povinnostiach jeho účastníkov, pretože len také rozhodnutie môže ukončiť stav právnej neistoty účastníka konania domáhajúceho sa rozhodnutia štátneho orgánu (III. ÚS 62/01, II. ÚS 20/02).

Z príloh k sťažnosti a na základe informácie z okresného súdu vyplýva, že napadnuté súdne konanie je v dôsledku skutočnosti, že uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 27 – 24 K 204/97 z 22. apríla 1998 bol na majetok odporcu v I. rade, Agrominčol, a. s., Rosina vyhlásený konkurz a že uznesením krajského súdu sp. zn. 36 K 208/2002 z 20. novembra 2002 bol na majetok odporcu v 2. rade Poľnohospodárske družstvo Višňové „v likvidácii“ vyhlásený konkurz, zo zákona prerušené [§ 14 ods. 1 písm. d) zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o konkurze a vyrovnaní“)]. Vyhlásenie konkurzov a prerušenie konaní znamenalo, že podľa § 20 zákona o konkurze a vyrovnaní sťažovateľka musela prihlásiť svoje pohľadávky v konkurznom konaní.

Z uvedeného vyplýva, že sťažovateľka mohla v týchto prípadoch žiadať o súdnu ochranu len príslušný konkurzný súd a správcu konkurznej podstaty, a to až do skončenia konkurzu (§ 44 zákona o konkurze a vyrovnaní). Pri uplatňovaní svojich nárokov už nemohla postupovať v označenom konaní pred okresným súdom, ktorý po vyhlásení konkurzu prestal byť súdom, ktorý bol oprávnený a povinný poskytnúť sťažovateľke súdnu ochranu.

Keďže po vyhlásení konkurzov došlo k odstráneniu právnej neistoty sťažovateľky, ústavný súd podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol jej sťažnosť z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 16. februára 2005